

Sygn. akt I CSK 185/14

POSTANOWIENIE

Dnia 27 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa T. [...] Spółki z o.o. w K.
przeciwko K. [...] Spółce jawnej w S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 listopada 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 19 grudnia 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powódki na rzecz pozwanej 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie powód uzasadnił wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania występowaniem na jej tle istotnego zagadnienia prawnego oraz potrzebą wykładni art. 232 k.p.c. Obie kwestie sprowadzają się do oczekiwania przez skarżącego, aby Sąd Najwyższy w orzeczeniu ustalił zasady, wedle których Sąd II instancji ma dopuszczać z urzędu dowody. Tak uzasadniony wniosek nie przemawia za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania. Po pierwsze, ma charakter zbyt abstrakcyjny. Powód oczekuje od Sądu Najwyższego, aby ten sporządził wypowiedź naukową albo zamienił się w ustawodawcę. Nie jest ani możliwe, ani pożądane, aby w orzeczeniu sądowym, zawsze dotyczącym konkretnej sprawy, wymagać sformułowania abstrakcyjnych i wiążących powszechnie zasad dopuszczania przez sąd dowodów z urzędu. Po drugie, nie istnieje w tym zakresie rozbieżność w orzecznictwie. W skardze kasacyjnej powołano wyłącznie dawne orzecznictwo (do 2005 r.), a po tym czasie kwestia dopuszczania dowodów z urzędu uległa znacznej zmianie. Co więcej, z najnowszego orzecznictwa, powołanego w odpowiedzi na skargę, wynika, że Sąd Najwyższy ocenia *ad casum*, czy dopuszczenie dowodu z urzędu przez sąd II instancji było prawidłowe. W tej kwestii można zatem co najwyżej formułować zarzut będący podstawą kasacyjną, lecz już niemający uzasadnić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

[aw]